

Нели Георгиева

Ретината
на вечността

Сердика ИТ
София, 2022

Нели Георгиева

**Ретината
на вечността**

© Нели Георгиева, автор

© Сердика ИТ, издател

Редактор: Жак Йосиф

Коректор: Светла Иванова

Предпечат: printbook.bg

ISBN 978-619-7647-42-6

I. ИЗ ЦИКЪЛА ЙОСИФОВ

ЙОСИФ

Моят любим се казва Йосиф –
като потомък на Галилея.
С него приличаме на тълкувания,
извадени от филм,
с него пресичаме земите,
очистени от съгрешения,
където няма прах и болка,
а бодрост от небето,
и знаем, че ако вървим
наобратно,
можем да стигнем
чак до самородния огрев,
който ни чака,
благочестив и правоверен.
Тогава ще му кажа:
– По-тихо,
не те чувам,
моля те –
по-тихо!
Даже цветята пресипнаха,
а очите ми
миришат на гъжд –
безполезен,
като свеци от камък,
когато повтаряш:
восък,
глина,
ребро.

Любовта не е
години и възраст,
прекрасна е колкото
интимие
между мъж и момиче
в навечерието на
есента,
която не се повтаря,
която се запомня
и има вкус на
безпорочност.

По-тихо, Йосифе,
затварям очи,
предчувствам
чай, бадеми, смола,
плод от Израел.
Ще пия гласа ти
до сутринта.
Чуваш ли ме?

„SAILING“ (1975)*

Когато пиша всичко това
мъжът ми спи в другата стая –
може би сънува,
може би говори с Господ
или се шегува с мен насън,
защото снощи слушахме заедно
песен от седемдесет и пета,
която той знае отдавна,
а аз чух за пръв път.
Забавно му се стори
отстрани да гледа
как откривам света,
как виждам нещо ново,
което той е научил,
изживял и запомнил.
Но освен весел
този момент,
като се замисля,
беше нов и за него,
защото преди всичко
той разбра, че светът
е по-голям от нас
и ние сме по-големи от света,
а песните в него просто се повтарят
докато обичаме,
говорим с Господ,
сънуваме
или чакаме любимия човек,
който спи в другата стая,
да се събуди.

* „Sailing“ (1975) – песен на Род Смлорпм.

ПРИЗРАК

Тази сутрин се събудих с гласовете
на жената, която е трябвало да бъде,
тя ме викаше отнякъде,
за да ми каже всичко,
което иска да напише
на мъжа, когото обичам.

Докато ние живеем през 2020-а,
жената, която е трябвало да бъде,
се казва Зинаида Керн
и не помни кога точно
не можах да стана нея.

Нарекох я с име, за да изчезне,
но тя остана,
защото никои друг
няма представа
колко много обичам него –
Йосиф.

Понякога я слушам как му говори:
– Йосифе, обичам те повече,
отколкото тялото ми може да понесе,
повече от обиталище на поети,
от пътя до Сакраменто,
от бележки на Да Винчи,
от чай с джинджифил,
от история за Пикасо,
от силен пеницилин,
от джаз през нощта,
от йероглиф за красиво,
от края на война повече...
обичам тебе.

Страхувам се, че косата ми
ще спре да расте от любов
и кожата ми ще загрубее.

Йосиф не я чува,
но знае, че косата ѝ е по-гълга от моята
и винаги щом ме докосне,
нея я боли –
като призрак, който ме плаши,
защото не съществува.

АКО...

ако беше истина, щях да те последвам,
ако беше дом, щях да бъда котка в него,
ако беше нощ, щях да те разсъмна,
ако беше вятър, щях да мириша на есен,
ако беше океан, щях да те затопля,
ако беше прахан, щях да те запаля,
ако беше църква, щях да съм кандило,
ако беше история, щях да те променя,
ако беше крайност, щях да те завърша,
ако беше спомен, щях да те забравя,
ако беше часовник, щях да не старея,
ако беше Сибир, щях да мръзна в лагер,
ако беше война, щях да бъда Хирошима,
ако беше силует, щях бъда сянка...
Защото аз съм огледало –
застани отпред, виж ме.

OPUS 47

Йосифе,
задълбал си вдън кръвта ми,
която се окислява
и оправдава отломките
от риби в черепа.
Нарязал си слънчевия диск
с високооктанов гум,
който кондензира
като история,
недокосната от боязливост,
преправяш ме на дете,
което не може да говори,
а трябва да прочете,
откъде идва
този гъжд, Йосифе.

Моля те,
промивай раната,
ума избистряй,
стегни светлината,
прости смелостта
и облака измий,
защото пианото
отдавна вече
чака да засвири.

ЧЕРНОБИЛ

Любовта
е очевидна и тъмна
като Чернобил,
където цветята растат
с лъспи от риба
и са алергични към вода.

– Хайде да си направим
гъщеря албинос,
която няма да се рогу
заради радиацията
от разликата в годините,
но ние с теб
ще виждаме
как прохожда
и се учи да чете,
когато стане на 7,
защото тя
е нашата обща кръв
и добродетел.